

36

Geschiedenis v.d.

Intrnationale.

Ark Ass.

**GESCHIEDENIS
VAN DE
INTERNATIO-
NALE
ARBEIDERS
ASSOCIATIE**

EEN UITGAVE VAN

HET ANARCHISTISCH STENCIL STAPEL WERK/

SPUIGROEP

PRIJS 1 GULDEN.

Abro QESC
841

REDAKSIONEEL

Het Anarchistisch Stencil Stapel Werk (ASSW) is een blad dat als doel heeft de samenwerking tussen anarchistische groepen en individuen te bewerkstelligen. De normale uitgaven bestaan uit een samenraapsel van pamfletten, verslagen en artikelen. Verder bevat het (theoretische) artikelen die een verband proberen te leggen tussen allerlei zaken zoals b.v. kraken, vakbondsstrijd, anti-kernenergie beweging, feminisme enz. Af en toe verschijnt er een zgn. 'special', dit is een nummer, geheel gewijd aan één onderwerp, b.v. geweld, Polen, repressie, zelfbeheer. Een abonnement kost f25,- per jaar, over te maken op gironummer 3108550 tnv. E. vd Ploeg, Postbus 51217 Amsterdam. Proefabonnees krijgen één nummer gratis. Daarna ontvang je 10 nummers. Reacties/ kopy kun je sturen naar ASSW

PB. 51217
Amsterdam

Het ASSW wordt gemaakt door de Spuigroep, een anarchisties kollektief in Amsterdam. De Spuigroep houdt zich bezig met propaganda en strijd voor de anarchie. Zij zendt elke vrijdagavond een programma uit voor Radio de Vrije Keyser. Het kontakt adres is Postbus 51217 Amsterdam.

De Anarchistische Federatie (AF) bestaat uit een aantal anarchistiese kollektieven die kontakt met elkaar houden, en samen door propaganda en akties de anarchie dichterbij willen brengen. Informatie over de AF: Postbus 51217 Amsterdam.

ANDERE ANARCHISTIESE BLADEN ZIJN:

De Vrije; een abonnement kost 25 piek. Gironr. 869125 tnv administratie de Vrije, Mozartstr 248, 7604 GX Almelo.

Redaktieadres; Postbus 486, 2000 AL, Haarlem.

De AS; Postbus 3199 Amsterdam.

INLEIDING

De brochure die u in handen heeft, is een deel van een groter werk, dat uitgegeven is door de C.N.T. (Nationale Confederatie van de Arbeid - een Spaanse anarcho syndicalistische organisatie in samenwerking met het sekretariaat van de A.I.T. - de Internationale Arbeiders Associatie). We zijn van plan ook andere delen te vertalen, die meer over de theoretische en praktische inhoud van het anarcho syndicalisme en haar belang vandaag de dag voor de libertaire en revolutionaire beweging gaan.

Zo hopen wij enerzijds degenen die al met deze materie bekend zijn te interesseren en anderzijds degenen die nog niet met deze ideeën en hun historie in aanraking zijn gekomen.

Ook hopen wij een bijdrage te leveren aan militante arbeiders (OVB en anderen) bij de bestudering van de rol van de anarchisten in het verleden en hun huidige rol in de totale omwenteling van de maatschappij.

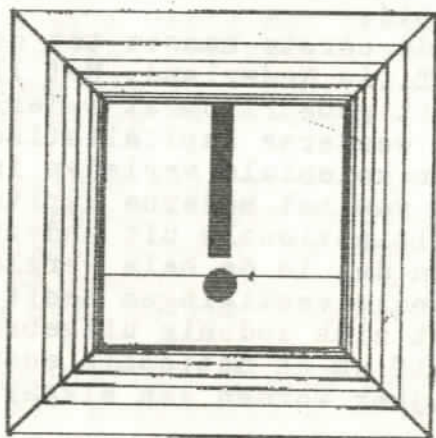
Deze uitgave is de eerste aanzet tot de ontwikkeling van de A.I.T. in Nederland. Het lijkt ons belangrijk dat dit gebeurt omdat Nederland tot het hart van het westerse kapitalistische systeem behoort. Met haar koloniale verleden is Nederland een van de bases van het moderne kapitalisme. Een land waar multinationals uit andere landen gevestigd zijn en dat in de hele wereld haar eigen multinationale vestigingen heeft. Dit systeem heeft zich zodanig uitgebreid dat de regeringen zelf en de nationale economieën steeds afhankelijker worden van elkaar en van deze bedrijven.

Het zou daarom logisch zijn dat ook de arbeiders zich internationaal organiseren - onafhankelijk van de nationale economische politiek - om het systeem te bestrijden en om te strijden voor

hun emancipatie in de hele wereld.
Het middel tot strijd is het anarcho syndicalisme met haar principes (Internationalisme, federalisme, solidariteit etc), dat strijdt voor een internationale federatie van vrije communes met afschaffing van elke autoriteit en de staat.
Tot slot nog enkele voorstellen van de A.I.T.:

- Decentralisatie van alle aspecten van het sociale en ekonomische leven van de mens.
- Het geven van nieuwe betekenissen aan het leven in de stad.
- Progressieve afschaffing de produktie en afschaffing van het produceren om het produceren.
- Terugkeer naar meerdere plantaardige kulturen i.p.v. de huidige monokulturen.
- Kollektief gebruik van de grond, zelfbeheer van bedrijven etc.

Om op deze manier tot een terugkeer naar een harmoniese relatie met de natuur te komen.

INTERNATIONALE

ARBEIDERS

ASSOCIATIE

In 1864 hadden Franse en Engelse arbeiders de gelegenheid om gedurende een internationale tentoonstelling in Londen te vergaderen in de zaal St. Martin met het idee om een hechte eenheid te vormen tussen de arbeiders van alle landen. Er werd een comitee samengesteld, dat de opdracht had een programma op te stellen en ook statuten voor de Internationale Unie.

Als lid van dit comitee werd o.a. gekozen Karl Marx, die werkzaam was bij de Unie. Het eerste regelmatige congres werd gehouden van 3 tot 8 september 1864 in Genève. Op dat congres werd de Internationale Organisatie definitief opgericht. De officiële naam werd Internationale Arbeiders Associatie (I.A.A.). Aan het hoofd van de I.A.A. bevond zich de Algemene Raad, wiens opdracht was de eenheid te bewaren tussen de verschillende afdelingen van de organisatie. De doelstelling van de I.A.A., zoals die in het program staat is de economische emancipatie van de arbeidersklasse. De statuten gaven aan elke afdeling volkomen onafhankelijkheid, en ook de vrijheid om direct in contact te treden met de Algemene Raad.

Het 2e congres werd gehouden in Lausanne van 2 tot 7 september 1867.

Op het 3e congres, gehouden in Brussel van 6 tot 13 september 1868, werd de algemene werkstaking als enig middel gezien om de oorlog te voorkomen en de vrede te verzekeren.

Op het 4e congres dat precies een jaar later werd gehouden, ook weer in Brussel, begonnen de grote discussies tussen Marx en Bakunin.

De eerste prees als strijdmiddelen aan het centralisme, het parlementarisme en de politieke aktie. De tweede predikte het federalisme en de anti-staat gedachte.

Het was op dit congres waar men voor het eerst

Het grote succes zag van federalistische ideeën en het grote belang inzag van de arbeiders verenigingen. Daar werd de idee bevestigd van de opheffing van de staat en deze te vervangen door de produktie verenigingen.

Het begin van Bakunin in de Internationale was een succes, zo ook de groeiende invloed van de anti-autoritaire federalistische vleugel. Deze was gevaarlijk voor Marx en zijn partijgenoten. Toen begonnen de intriges tegen de federalisten die leidden tot de opheffing van de sectie van Genève. De zetel van de Algemene Raad bevond zich in Londen en stond onder invloed van Karl Marx. In 1870 is er a.g.v. de oorlog geen congres gehouden. En in 1871 heeft de Algemene Raad een besloten vergadering bijeengeroepen. Daarvoor werden uitgenodigd, en waren aanwezig, voornamelijk de gedelegeerden die partijgenoot waren van Marx en lid van de Algemene Raad. De Belgen, Spanjaarden en Italianen nijdten meer naar de lijn van Bakunin in het Federalisme. De uitnodigingen voor de vergadering waren zodanig gedaan dat de partijgenoten van de Algemene Raad de meerderheid vormden.

De conferentie werd door Marx gebruikt om de parlementaire aktie, die door de Latijnen verworpen werd, verplicht te stellen. Dit gebeurde d.m.v. een stemming en de aanneming van de volgende resolutie: "Beschouwende dat het proletariaat als klasse zich alleen maar zal kunnen verheffen tegen het collectieve geweld van de machtige klassen als het zich verenigt in een particuliere politieke partij, strijdend tegen alle oude partijen van de bourgeoisie; dat de samenstelling van het proletariaat in een politieke partij onvermijdelijk is voor het slagen van de sociale revolutie en haar einddoel: de afschaffing van de klassen; dat de eenheid van de arbeiderskrachten die bereikt werd met behulp van de economische strijd als strijdtooneel zal moeten dienen voor de leden van deze klasse in hun strijd tegen de politieke macht van de uitbuiters. De conferentie verklaart aan de leden van de Internationale dat, beschouwende de oorlogsstaat in welke de arbeidersklasse zich bevindt, de politieke en economische aktie onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn!"

Hierdoor nam de macht van de Algemene Raad toe. Zij maakte zich een autoritaire macht eigen jegens de secties, met het doel de doctrine te verdedigen. De Latijnse kant, die zich tegen centralisme en parlementarisme afzette, moest daarom verworpen worden. Op deze manier werd er een wig in de Internationale gedreven, die uiteindelijk de scheiding tot gevolg zou hebben; een scheiding die Karl Marx veroorzaakte op het 5e congres, dat gehouden werd in Den Haag van 2 tot 7 september 1872. De aanhangers van Marx hadden 40 stemmen terwijl de federalisten er maar 25 hadden. Deze ongelijke verdeling van stemmen was het resultaat van een lubricatie van Marx. Hij kreeg het voor elkaar dat alle afgevaardigden uit Duitsland, waar zijn aanhangers zich bevonden, in grote getalen naar het congres kwamen. Zo werd

een marxistische meerderheid verzekerd. Het congres in Den Haag stemde in met de beslissingen die waren genomen op de vergadering in Londen. De macht van de Algemene Raad werd hierdoor nog groter; in de statuten van de Internationale werd een artikel opgenomen over de noodzaak van politieke aktie.

Het gezichtspunt van de federalisten, - die uit Jura voorop-, werd uiteen gezet door James Guillaume. Hij gaf nauwkeurig het verschil tussen marxisten en federalisten aan, toen hij verklaarde dat de eersten de politieke macht willen overerven d.m.v. participatie aan de parlementaire verkiezingen, terwijl de tweeden die politieke macht wilden vernietigen.

Marx heeft van de afwezigheid van Bakoenin op dit congres gebruik gemaakt door kwaad over hem te spreken en hem allerlei dingen ten laste te leggen. Er werd een commissie gevormd die in meerderheid bestond uit aanhangers van Marx, en die akkoord ging met de uitstoting van Bakoenin, Guillaume, de Schwitzgubel en andere kernfiguren van de Internationale. Tot de uitstoting van de eerste 2 werd besloten ondanks de verklaring van de president van de commissie, de afgevaardigde Cuno (Duitsland), die had gezegd dat er geen materiele bewijzen waren die tegen de beschuldigten spraken.

Confederación Nacional del Trabajo

De minderheid nielē een verklaring -in de persoon van Victor Dave- dat zij de bedoeling had om de federalistische autonomie binnen de Internationale te verdedigen. Op deze manier brachten de onjuiste en autoritaire pretenties van de marxisten de scheiding van de Internationale met zich mee. Daarom organiseerden de federalisten het congres van Saint Imier, op 15 september 1872, waaraan alle anti- autoritaire en federalistische elementen van de Internationale deelnamen. De hele Latijnse vleugel van de Internationale was erin vertegenwoordigd, vooral de secties van Jura, Italië, Spanje, Frankrijk en 2 Amerikaanse secties. Op dit congres werden de fundamentele beginselen van de Arbeiders Bevrijdings Beweging geformuleerd, die als leidraad voor het revolutionaire proletariaat van die tijd dienden. De resoluties m.b.t. de politieke actie, vakverenigingen en hun taken werden op de volgende manier geformuleerd:

"Overwegende dat:

"het willen voorschrijven van de gedragslijn of een uniform politiek programma aan het proletariaat als enige weg die tot hun sociale emancipatie zal (kan) leiden, is een pretentie die zowel absurd als reactionair is;
 "dat niemand het recht heeft om de federaties en de autonome secties van hun onbetwistbaar recht tot zelfbeschikking te ontdoen; alsmede van het recht om de politieke gedragslijn die zij zelf (de federaties) het beste achten te volgen en dat alle handelingen die hiermee in strijd zijn zullen leiden tot het meest schandelijke dogmatisme; "dat de aspiraties van het proletariaat als doel de oprichting van een economische organisatie en federatie hebben, welke absoluut vrij en gebaseerd op arbeid en gelijk-

heid van allen moet zijn, onafhankelijk van welke politieke regering dan ook, en dat deze organisatie en federatie alleen maar resultaat kunnen zijn van de spontane actie van het proletariaat zelf, ambachtvakbonden en autonome communes.

Overwegende dat:

dat alle politieke organisaties niet meer kunnen zijn dan de organisatie van de macht ten goede van één klasse, en ten koste van de massa's, en dat als het proletariaat zich de macht wil toe-eigenen, ze in een heersende en uitbuitende klasse zou veranderen,

verklaart het Congres in Saint Imier:

- 1) Dat de vernietiging van alle politieke macht de eerste plicht van het proletariaat is;
- 2) Dat elke organisatie m.b.t. politieke macht - hoewel men zich kan voorstellen dat zij tijdelijk en revolutionair is- die gericht is op deze vernietiging, alleen maar bedrog is en net zo gevaarlijk voor het proletariaat als alle regeringen vandaag de dag;
- 3) Dat de proletariërs van alle landen elk compromis op de weg van de Sociale Revolutie moeten afslaan en dat ze een intense solidariteit voor revolutionaire actie moeten ontwikkelen, en niets te maken zullen hebben met welke bourgeois politiek dan ook."

Ook werd deze verklaring opgenomen:

" Vrijheid en arbeid zijn de hoekstenen van de moraal, de kracht het leven en de rijkdom van de toekomst. Maar als de arbeid niet vrijelijk georganiseerd wordt, wordt het onderdrukkend en improductief voor de arbeider, en daarom is de organisatie van de arbeid een onmisbare voorwaarde voor de werkelijke en totale emancipatie van de arbeider.

" Toch kan men niet in vrijheid arbeiden zonder het bezit van grondstoffen en het totale sociale kapitaal; men kan niets organiseren als men niet vrij is van politieke en economische tirannie, alleen als dit bereikt is kan de arbeider zich in volledige zin ontwikkelen.

Alle staten, i.e. alle regeringen die de administratie van de massa's van bovenaf besturen, steunen noodzakelijkerwijs op de bureaucratie, op de legers, op spionage en op de kerk; zij kunnen nooit een maatschappij oprichten die georganiseerd is op basis van arbeid en gerechtigheid, omdat het wezen van hun eigen systeem hen dwingt de arbeider te onderdrukken en de gerechtigheid te negeren.

" Volgens ons kan de arbeider zich nooit van de seculaire onderdrukking bevrijden als hij niet dat absorberende en demoralizerende lichaam vervangt door de vrije federatie van alle productieve groepen, gefundeerd op solidariteit en gelijkheid."

HOOFDSTUK 2

Na de congressen van 1872, die van Den Haag en die van Saint Imier, werden de volgende congressen van de twee richtingen gescheiden gehouden. De Algemene Raad van de marxistische meerderheid werd naar New York verplaatst. New York werd ook haar begraafplaats. Dit terwijl de secties van de Internationale, behalve de Duitse sectie, het gezichtspunt van de secties van Jura aanhingen. De Engelse vakverenigingen waren op dezelfde wijze tegen de Algemene Raad bestuurd door Marx. Toen een jaar later de beide richtingen, de marxistische en de federalistische, hun congressen in Genève hielden, werden de congressen gescheiden gehouden.

Het 2e congres van de anti-autoritaireren had plaats van 1 tot 6 september 1873, die van de marxisten van 8 tot 13 september. Het was nu duidelijk dat de marxisten zwaar in het nadeel waren. Het was hun laatste congres. Het congres van de federalisten was druk bezocht. Zij ontwikkelden nieuwe statuten voor de Internationale. De Algemene Raad werd opgeheven. De kwestie van de algemene staking werd bediscussieerd, hoewel zij niet los werd gezien van het geringe aantal arbeiders bewegingen van die tijd. Het congres van de marxisten werd een totale mislukking.

Afgezien van de Duitse en Oostenrijkse afgevaardigden, waren er nauwelijks nog andere vertegenwoordigingen, zodat het congres zich genoodzaakt zag af te zien van oproepen tot volgende congressen.

De anti-autoritaire en federalistische vleugel handhaafde zich. Maar ook zij had het moeilijk, aan de ene kant door de scheiding die Marx had veroorzaakt, en aan de andere kant door de algeme-

ne reactie die in Europa opkwam door de val van de Commune. Er werden nog 3 congressen gehouden: het 3e in Brussel van 7 tot 13 september 1874; het 4e in Bern van 26 tot 29 oktober 1876; en het 5e in Verviers, van 6 tot 8 september 1877.

In 1877 had er in Genève een algemeen socialistisch congres plaats, waaruit de sociaaldemocratische Internationale ontstond. De 2 marxistische Internationales hadden weinig tijd nodig om het met elkaar eens te worden, en er werd een gemeenschappelijk kantoor opgericht. Het was het einde van de congressen en van de Internationale. Vanaf dat moment begon er een andere periode die de oorzaak was van de vorming en organisatie van de Internationale die bekend stond onder de naam van de 2e Internationale.

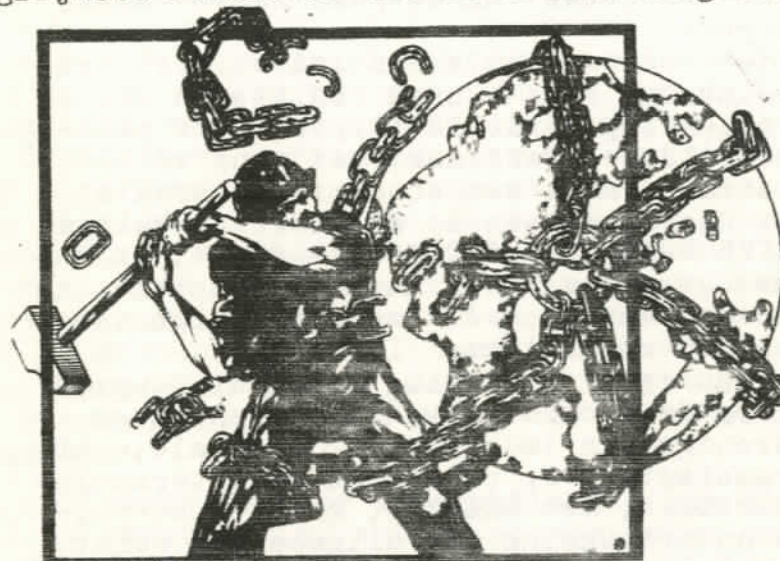
De periode die volgde was er een van achteruitgang en verval van de internationale arbeidersbeweging. De hegemonie van Duitsland t.o.v. het Europees continent na de oorlog van 1870-'71, bracht een overwicht van de Duitse arbeidersbeweging t.o.v. die van andere landen, speciaal die van de Latijnse landen met zich mee. Hierdoor namen de Duitse methoden w.b. parlementarisme het overwicht, terwijl de federalistische vleugel van de 1e Internationale steeds zwakker werd.

Er gingen een paar jaar voorbij voordat de liberale elementen sterk genoeg waren in de arbeidersbewegingen om weer op internationaal niveau samen te komen. Met de ontwikkeling van het anti-etatistische revolutionaire syndicalisme werd de arbeidersbeweging weer nieuw leven ingeblazen, en wel in de anti-autoritaire richting van de

1e Internationale. De tendens van de 1e Internationale was om de beroepsorganisaties vanuit een economisch standpunt te zien als de organen die de strijd van het klassebewuste proletariaat moesten leiden en aangewezen waren om de sociale

revolutie te ontketen. Toen het revolutionaire syndicalisme sterker werd, volgde het deze tendens.

In 1913 vergaderden in Londen de afgevaardigden van de revolutionaire syndicalistische organisaties van bijna alle Europese landen en andere landen, om de eerste steen te leggen voor de nieuwe arbeiders Internationale die de weg van de 1e Internationale zou moeten volgen. De belangrijkste resolutie die in Londen aangenomen

werd luidt:

" Het eerste Internationale Syndicalistische Congres is van mening dat de arbeidersklasse van alle landen lijden onder dezelfde onderdrukking die veroorzaakt wordt door de staat en het kapitalistische systeem. Om deze reden verklaart het zich een voorstander van de klassenstrijd, van de internationale solidariteit en van de onafhankelijke organisatie van de arbeidersbeweging op basis van de federatieve vereniging.

"Het Congres verklaart bovendien dat de klassenstrijd een noodzakelijk gevolg is van het privé-

bezit van de distributie- en produktiemiddelen, en dat het Congres de socialisatie van de middel en beoogt.

"In deze zin moeten de constitutie en de ontwikkeling van de syndicalistische organisaties zich oriënteren, aangezien zij de aangewezenen is, doordat zij de produktie en de distributie van de produkten ten goede van de hele maatschappij kan verzekeren.

Aangezien de internationale syndicaten niet met succes de klassenstrijd kunnen realiseren als de arbeiders onderling verdeeld blijven door politieke en religieuze, verklaart het congres dat de klassenstrijd enkel een economisch karakter zal dragen. Daarom moeten de arbeidersbewegingen niet proberen hun doel te bereiken d.m.v. collaboraties met de regering of hun bondgenoten; zij moeten alleen steunen op de macht van organisaties en hun directe acties.

Als gevolg van deze verklaring doet het Congres een beroep op de arbeiders van alle landen om zich te verenigen in industriële, federale, onafhankelijke organisaties op basis van de internationale solidariteit, met als doel zich te bevrijden van de onderdrukking die uitgeoefend wordt door de Staat en het kapitalisme."

Helaas werd de poging tot bundeling van de internationale revolutionaire industriële organisaties onderbroken door de oorlog die in 1914 uitbrak. Alle landen werden hermetisch gesloten. Alle internationale verhoudingen van de arbeiders werden onmogelijk. Deze reactie duurde voort tot het einde van de oorlog. Derrevoluties in Rusland en Centraal Europa creëerden een nieuwe situatie. De verdeelde krachten van het revolutionaire proletariaat verenigden zich weer. Een poging om het werk van Londen 1913 voort te zetten, lukte in 1920. Dat jaar werd er een voorbereidende syndicalistische vergadering in Berlijn gehouden, van 16 tot 21 december. De volgende organisaties

waren erin vertegenwoordigd: de I.W.W. van Noord-Amerika; de FORA van Argentinië; het Revolutionaire Syndicalistische Comité van Frankrijk; de F.A.U.D. van Duitsland; het Shop-Steward and Workers Committee Movement van Engeland; de Centrale Organisatie van Zweedse Arbeiders van Zweden; het Nationale Arbeiders Secretariaat van Nederland en de Nationale Confederatie van Arbeid (C.N.T.) van Spanje. De Syndicalistische Federatie van Noorwegen en de oppositie van de beroepsorganisaties van Denemarken verklaarden het eens te zijn met de oprichting van een Syndicalistische Internationale; zij konden helaas niet aanwezig zijn op het Congres. De Russische vakverenigingen waren vertegenwoordigd door Belenky, die aanwezig was als bezoeker. Op deze vergadering werden de volgende resoluties aangenomen:

"1) De Revolutionaire Internationale van de Arbeid verklaard zich zonder meer vóór de revolutionaire klassenstrijd en de macht van de arbeidersklasse.

2) De Revolutionaire Internationale van de Arbeid wil de vernietiging van de economische, politieke en morele aspecten van het kapitalistische systeem en de oprichting van een vrije communistische maatschappij.

3) De vergadering is zich bewust van het feit dat de arbeidersklasse de enige is die de voorwaarden bezit om de economische, politieke en morele slavernij van het kapitalistische systeem te vernietigen, als zij haar economische machtsmiddelen op een energische en strenge manier gebruikt. De onmiddellijke uitingsmogelijkheid te gebruiken voor dit doel is de directe revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

4) Als gevolg hiervan meent de Revolutionaire Internationale van de Arbeid dat de opbouw en organisatie van de produktie en distributie de belangrijkste taken zijn in de economische orga-

nisatie van een land.

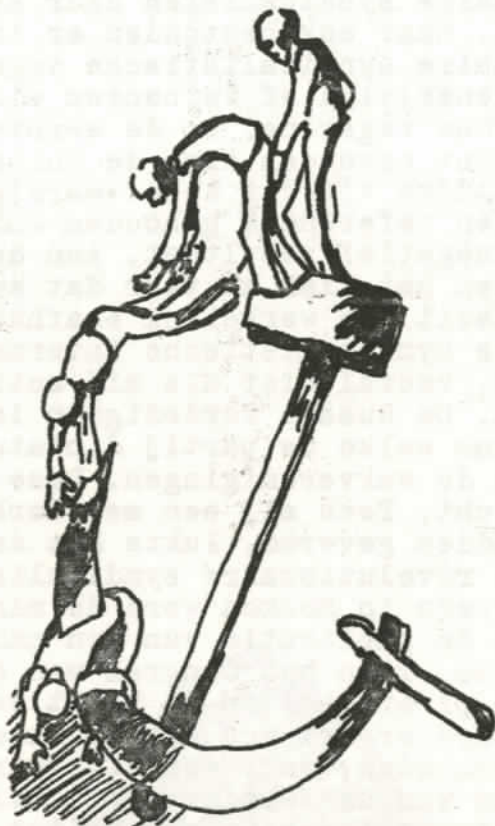
b) De Revolutionaire Internationale van de Arbeid is helemaal onafhankelijk van welke politieke partij dan ook. Als de R.I.A. besluit tot een bepaalde actie en een politieke partij of organisatie zich hiermee eens verklaren of omgekeerd, aan zal de bewerkstelling van deze actie in samenwerking gaan met de betreffende partij of organisatie.

c) De vergadering doet een urgent beroep op alle revolutionaire en industriële syndicalistische organisaties gehoor te geven aan de uitnodiging voor het Congres dat gehouden wordt op Imei 1921 in Moskou; een uitnodiging afkomstig van de Rode Internationale van de Arbeid (I.S.R.), met het doel een Revolutionaire Internationale van de Arbeid voor alle arbeiders van de wereld op te richten".

Toen het constitutieve Congres van de I.S.R. in de zomer van 1921 in Moskou werd gehouden, waren de revolutionaire syndicalisten daar sterk vertegenwoordigd. Maar ook bestonden er in die tijd al revolutionaire syndicalistische organisaties die niet vereenzelvigd of verbonden wilden worden met de Russische regering. Op de eerste rij van dit gezichtspunt bevonden zich de Duitse syndicalisten. Zij hadden vóórdat de afvaardiging naar Moskou ging een referendum gehouden onder hun aanhang, met negatief resultaat. Aan de andere kant stelde men het zich zo voor dat de Russische communisten nooit een werkelijk onafhankelijke revolutionaire syndicalistische Internationale zouden dulden, vooral niet als zij anti-autoritair zou zijn. De Russen verdedigden immers de theorie volgens welke de partij dictatuur kon uitoefenen op de vakverenigingen. Deze voorstelling was terecht. Toen zij een meerderheid naar hun wensen hadden gevermd, lukte het de Russen de mening van de revolutionaire syndicalisten te negeren. Maar reeds in Moskou werd de minderheid het eens over de publicatie van een manifest tegen het Congres. Toen het Congres van de Anarcho-syndicalisten plaats had in de hefst van 1921 in Düsseldorf, werd er ook een kleine internationale vergadering gehouden, waar een afgevaardigde van de I.W.W., één van de Zweedse syndicalisten, en een Nederlandse afvaardiging en een Duitse aan mee deden. Op deze vergadering nam men het besluit een internationale vergadering te houden voor de organisaties die het niet eens waren met de beslissingen van het Congres te Moskou. De voorbereidende vergadering van de syndicalisten had plaats in Berlijn het volgende jaar, van de 16e tot de 18e juni 1922. Vertegenwoordigd waren: de Freie Arbeiter Union Deutschlands, de Unione

Sindacale Italiana, de CGTU van Frankrijk, de Confederación Nacional de Trabajo (Spanje), de Norsk Sindikalistisk Federation (Noorwegen), de

syndicalistische minderheid van de Russische vakverenigingen en de F.O.R.A. van Argentinië. Ook was er een vertegenwoordiger van de Russische vakvereniging die als "observer" toegang kreeg. De laatste grote discussie met de Russische vakverenigingen had plaats in deze vergadering. Toen er een protestresolutie tegen de vervolging van revolutionaire arbeiders besproken werd, probeerden de vertegenwoordigers van de Russische

syndicalistische minderheid ook de vrijlating van de gevangen genomen revolutionairen in Rusland onder de loep te nemen. De vertegenwoordiger van de Russische vakvereniging, Andreieff, verdedigde de politieke beslissingen van de Russische regering. Er brak een heftige discussie los. Uiteindelijk werd er een commissie benoemd die de volgende twee kwesties aan de vertegenwoordiger Andreieff voorlegde:

"1) Neemt het Centrale Comité van de Russische vakverenigingen zich voor op formele wijze te bemiddelen voor de vrijlating van de syndicalisten en anarchisten die om hun ideeën gevangen genomen zijn?

2) Heeft hetzelfde Comité het voornemen te eisen dat de kameraden vrijelijk hun revolutionaire activiteiten kunnen ontwikkelen binnen de vakverenigingen, onder voorwaarde dat zij zich niet gewapend tegen de Russische regering zullen verzetten?"

Het antwoord op deze vragen werd drie maal gegeven, maar driemaal onbevredigend. Men zag duidelijk in dat de Russische vakverenigingen de Russische regering verdedigden. De vergadering sprak zich toen uit vóór de gevangen revolutionairen in Rusland. Toen de vertegenwoordiger van de vakverenigingen inzag dat hij het pleit verloren had, verwijderde hij zich van de vergadering. Vanaf dat moment was de scheiding tussen de Russische autoritaire vakverenigingen en de anti-autoritaire syndicalistische organisaties een feit. De vergadering legde in tien tesis een verklaring betreffende de beginselen van het revolutionaire syndicalisme neer, dat unaniem aanvaard werd. Deze verklaring werd bijna integraal overgenomen door het constitutieve congres van de A.I.T. (Internationale Associatie van Arbeiders). Wij citeren deze verklaring hieronder. Vervolgens nam de vergadering een resolutie tegen de Rode Internationale aan, omdat, zo zegt de resolutie,

men de werkelijke basis waarop de eenheid van het revolutionaire proletariaat op internationale schaal gelegd zou worden, niet inzag. Er werd een voorlopig kantoor gevormd dat de revolutionaire syndicalisten bijeen zou roepen voor een internationaal congres. Voor dat congres werden ook de organisaties van de Rode Internationale uitgenodigd. De vestiging van dit kantoor zou in Berlijn plaatsvinden. Van 25 december 1922 tot 2 januari 1923 had in Berlijn het constitutionele congres van de revolutionaire syndicalisten plaats. Op dit congres waren vertegenwoordigd: de revolutionaire syndicalistische organisaties van Argentinië, Chili, Denemarken, Duitsland, Frankrijk (Comité van syndicalistische verdediging), Nederland, Italië, Mexico, Noorwegen, Portugal, Rusland (de minderheid), Zweden, Spanje, Yugoslavië (de minderheid). Daar werd een beginsel verklaring aangenomen, de statuten werden geformuleerd en de naam Internationale Associatie van Arbeiders (A.I.T.) werd aangenomen. Zo werd de A.I.T. opnieuw geboren, zowel in naam als in wezen. De beginselverklaring en de statuten van de A.I.T. luiden:

I) Introductie:

" De seculaire strijd tussen uitbuiters en uitgebuitenen heeft een schrikwekkende vorm aangenomen. Het almachtige kapitaal, dat na de wereldoorlog wankelde, vooral na de grote Russische revolutie en de minder imponerende revoluties in Duitsland en Hongarije, steekt opnieuw zijn monsterlijke kop op. Ondanks de interne tegenstelling - en die de bourgeoisie en het cosmopolitische kapitalisme teisteren, zullen zij het toch samen eens worden om met vereende krachten de arbeidersklasse voor de triomfantelijke kapitalistische

kar te spannen.

Het kapitalisme organiseert zich, en zal de verdedigende staat waarin ze zich bevond vervangen door de aanval, een aanval op alle fronten tegen de arbeidersklasse, die uitgeput is door bloedige oorlogen en mislukte revoluties. Deze aanval vindt haar oorsprong in twee welbekende oorzaken: de eerste is de verwarring van ideeën en beginselen - en die binnen de arbeidersbeweging bestaat, het gebrek aan helderheid en cohesie wat betreft de huidige objectieven en doelen, de afscheiding van ontelbare fracties, vaak vijandig t.o.v. elkaar. Om kort te zijn: de zwakheid en desorganisatie van de arbeidersbeweging.

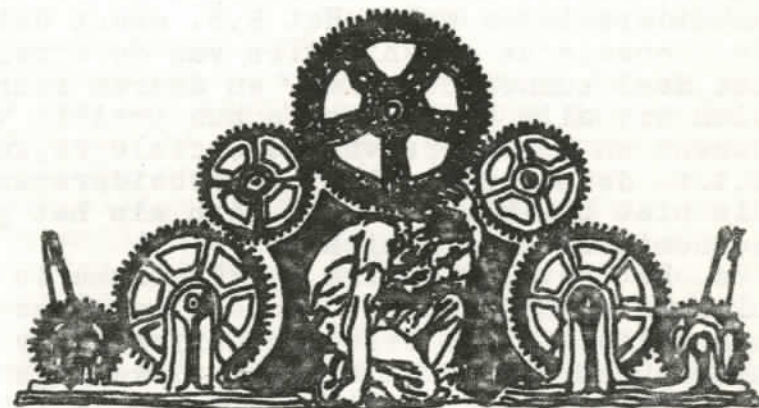
De tweede is bovenal de wanorde veroorzaakt door de Russische revolutie, die op het moment van haar geboorte de hoop deed oplaaien bij het wereldproletariaat door de beginselen die zij verklaard had aan te hangen in november 1917.

Daarna verviel de revolutie tot een politieke revolutie die de staatsmacht in handen van de communistische partij deed komen, wiens enige doel het monopoliseren van het economische, politieke en sociale leven van het land is. Deze afwijking van een sociale revolutie die in een politieke revolutie veranderd, heeft als resultaat een hypertrofie van het staatssocialisme gehad, met als gevolg de ontwikkeling van een systeem dat net zo uitbuitend en overheersend is als elk ander systeem van bourgeois origine. De grote wens van het wereldkapitalisme was om het kapitalisme in Rusland te herinstalleren. Het staatssocialisme, "communisme" genoemd, heeft het bourgeois kapitaal gered door haar hulp in te roepen en ... de revolutie te redden! Dus dankzij deze twee desorganiserende elementen - de verwarring in de proletarische rijen en het kapitalistische bolschevisme - voelt het industriële grootkapitaal zich weer groeien en ziet mogelijkheden om zich hechter te installeren.

Tegen deze sterke internationale aanval van de uitbuiters van alle klassen is er maar één strijdmiddel; de onmiddellijke organisatie van het proletarische leger binnen een gevechtsorgaan dat de revolutionaire arbeiders van alle landen moet verenigen als een blok graniet, tegen welke alle kapitalistische ondernemingen kapot zullen slaan, om verpletterd te worden onder het enorme gewicht van zulk een organisatie.

Verscheidene pogingen in die richting zijn ondernomen. Twee van deze pogingen hopen nog hun doel te bereiken: de twee bestaande Internationales in Amsterdam en in Moskou; maar ook zij hebben het giftige en zelfvernietigende zaad in zich. De Internationale in Amsterdam, overstroomd door reformisme, vindt dat de enige oplossing voor het sociale probleem de samenwerking van de klassen is, de coëxistentie van arbeid en kapitaal en de vreedzame revolutie, die bewerkstelligd moet worden zonder geweld of strijd, en met de instemming van de bourgeoisie. De Internationale in Moskou is van mening dat de communistische partij de hoogste scheidsrechter van de revolutie is, en dat alleen onder haar leiding de toekomstige revoluties verklaard en gemaakt mogen worden. Het is te betreuren dat in de rijen van het oewuste en georganiseerde revolutionaire proletariaat er nog steeds tendenzen bestaan, die verdedigen wat zowel in theorie als in praktijk niet meer te verdedigen valt: de organisatie van de staat, i.e. de organisatie van de sla-vernij, het salaris, de politie, het politieke juk. In één woord: van de zogenaamde dictatuur van het proletariaat, dat niet meer kan zijn dan een rem op de directe uitbuitende kracht en de onderdrukking van de werkelijke soevereiniteit van de arbeidersklasse, zodat het in deze zin de ijzeren dictatuur van een politieke bende t.o.v. het proletariaat wordt. Het is de hegemo-

nie van het autoritaire communisme, i.e. de slechtste vorm van autoritairisme, het gesjoemel in de politiek, de vernietiging van het individu. Om tegen de aanval van het kapitaal aan de ene kant, en tegen de politici van welke richting dan ook aan de andere kant te strijden, moeten de revolutionaire arbeiders van de hele wereld

een waarachtige Internationale Associatie van Arbeiders oprichten. Elk lid hiervan moet weten dat de uiteindelijke emancipatie van de arbeiders niet mogelijk is als de arbeiders zelf in hun economische organisaties niet bereid zijn om niet alleen bezit te nemen van het land en de fabrieken, maar ook om ze collectief te beheren, en de produktie en consumptie ervan te organiseren.

Met dit perspectief in oog, verklaart het Internationale Congres van de revolutionaire syndicalisten, in vergadering te Berlijn, december 1922, het zich eigen te maken van de volgende beginselen, voorbereid door de vergadering van revolutionaire syndicalisten van juni 1922:

2) Beginselen van het revolutionaire syndicalisme:

"1e. Het revolutionaire syndicalisme, gebaseerd op de klassenstrijd, wil de eenheid van alle arbeiders (intellectueel of niet) binnen de economische organisaties die strijden tegen het juk van het salaris en de onderdrukking van de staat. Hun doel bestaat uit de reorganisatie van het sociale leven, op basis van het vrije communisme, d.m.v. de revolutionaire actie van de arbeidersklasse zelf. Het R.S. meent dat alleen de economische organisaties van de arbeiders dat doel kunnen bereiken, en daarom richt zij zich tot alle arbeiders in hun positie van producent en scheppers van de sociale rijkdommen; i.t.t. de moderne politieke arbeiderspartijen die niet bruikbaar kunnen zijn als het gaat om economische herorganisatie.

"2e. Het revolutionaire syndicalisme is de definitieve vijand van het sociale en economische monopolie, en wil deze afschaffen d.m.v. economische communes en administratieve organen voor arbeiders op het platteland en in de fabrieken; dit gebaseerd op het systeem van raden dat vrij is van elke politieke macht of partij. Tegen de politiek van de staat en van de politieke partij -en richten zij een economische organisatie van de arbeid. Er wordt dus niet naar de verovering de politieke machten gestreefd, maar de afschaffing van elke staatsfunctie binnen het sociale leven. Met het monopolie van het bezit zal ook het monopolie van de overheersing verdwijnen, en elke staatsvorm, ook die van de "dictatuur van het proletariaat" kan dit nooit bereiken want zij zullen altijd nieuwe monopolies en privileges scheppen.

"3e. De dubbele taak van het revolutionaire syndicalisme is de volgende:
aan de ene kant streeft zij de dagelijkse revolu-

tionaire strijd na, die de arbeiders binnen de huidige maatschappij economische, sociale en intellectuele verbeteringen zal brengen. Aan de andere kant is het uiteindelijke doel de massa's tot de onafhankelijke organisatie van produktie en distributie voor te bereiden, alsmede het in bezit nemen van alle vertakkingen van het sociale leven. Het syndicalisme is er van overtuigd dat als de organisatie van een economisch systeem vanaf de basis tot aan de top geheel op de producent berust, dit niet aangedaan gemaakt kan worden door regeringsregelingen.

Het syndicalisme is ervan overtuigd dat de organisatie van een economisch systeem dat vanaf de basis tot aan de top geheel van de producenten zelf afhangt, nooit bereikt kan worden door regeringsregelingen o.d., maar alleen door de collectieve actie van de arbeiders, binnen elke tak van industrie; door de leiding van de fabrieken in handen van de producenten te geven, zodanig dat elke greep, fabriek of industrietaak een autonoom lid van het algemene economische organisme wordt, en dat dit autonoom deel systematisch en gebaseerd op wederzijdse afspraken, de produktie en distributie van goederen ten goede van de gemeenschap moet doen komen.

"4e. Het revolutionaire syndicalisme zet zich af tegen elke vorm van centralistische organisatie, geërfd door de staat en de kerk, die op een methedische manier elke vorm van initiatief en onafhankelijk denken willen vernietigen.

Het centralisme is een kunstmatige organisatie van bovenaf, zodat het de reglementatie van dingen die hele gemeenschap aangaan, in handen van eenhandvol mensen legt. Het individu wordt dan een bestuurde automaat en wordt bewogen van bovenaf. De belangen van de gemeenschap vallen in het niet, om plaats te maken voor belangen van enkelen, diversiteit wordt vervangen door uniformiteit, de persoonlijke verantwoordelijk-

heid wordt te niet gedaan door dode discipline, het dressereren vervangt het onderwijs. Om deze reden vindt het revolutionaire syndicalisme dat als basis voor het sociale leven de federalistische organisatie moet worden genomen, i.e. de organisatie van onderen en niet van bovenaf, de vereniging en eenheid van alle krachten op basis van onderlinge en wederzijdse ideeën en belangen.

"5e. Het revolutionaire syndicalisme verwerpt alle parlementaire activiteiten, en alle collaboratie met de wetgevende organismen. Ook het meest vrije kiesrecht kan de schrijnende tegenstellingen die in de huidige maatschappelijke orde bestaan niet doen verdwijnen; het parlementaire systeem heeft geen ander doel dan een karikatuur van het legale recht te vertegenwoordigen; het parlementaire systeem wil de slaven het stempel van de WET op hun slavernij laten drukken.

"6e. Het revolutionaire syndicalisme verwerpt alle politieke en nationale grenzen, op een arbitraire manier getraceerd, omdat het in het nationalisme de religie van de moderne staat terugvindt, achter welke de materiële belangen van de heersende klassen schuilgaan. Het erkent alleen de verschillen tussen de regionale sferen en eist voor elke groepering het recht op zelfbeschikking in solidaire overeenstemming met alle andere associaties van economische, regionale of nationale aard.

"7e. Om dezelfde redenen bestrijdt het revolutionaire syndicalisme het militarisme in al zijn vormen en beschouwt het de antimilitaristische propaganda als een van de meest belangrijke middelen om tegen het huidige systeem te vechten. In de eerste plaats moet de individuele verwerping hiervan ter sprake komen en bovenal, de georganiseerde boycot tegen alle fabricatie van oorlogstuig.

"8e. Het revolutionaire syndicalisme plaatst

zich op het terrein van de directe actie en verdedigd alle strijd die niet met haar doel in tegenspraak zijn: de strijd voor de opheffing van het economische monopolie en tegen de staatsoverheersing. De strijdmiddelen zijn de staking, de boycot, de sabotage, enz. De directe actie vindt haar meest ideale strijdmiddel in de algemene staking, die tegelijkertijd preludeert op de sociale revolutie.

"9e. Vijanden van alle georganiseerd geweld door welke regering aan ook, vergeten de syndicalisten niet dat de beslissende strijd tussen het kapitalisme van vandaag en het vrije communisme van morgen niet zonder botsingen tot stand kan komen. Als gevolg hiervan erkennen zij het geweld als verdedigingsmiddel tegen de geweldmethodes van de heersende klassen in de strijd voor de onteigening van de productiemiddelen en de landerijen door het revolutionaire volk. Zoals deze onteigening niet goed begonnen en beëindigd kan worden, als ze niet gevoerd wordt door de revolutionaire economische organisaties, zo behoort de verdediging van de revolutie zich ook in handen van deze organisaties te bevinden, en niet in die van een militaire of andere organisatie die buiten de economische staat.

"10e. Alleen bij de revolutionaire economische organisaties van de arbeidersklasse is er genoeg kracht om dit alles te bereiken, alsmede de benodigde scheppende energie om de maatschappij te herorganiseren op basis van het vrije communisme."

HOOFDSTUK 4

Het A.I.T. bestaat sindsdien. Zij hield haar 2e Congres in Nederland, in de lente van 1925.

Het nam een duidelijk standpunt in tegen de andere richtingen van de arbeidersbeweging.

De volgende resolutie werd aangenomen:

"Het 2e congres van de A.I.T. herhaalt haar overtuiging die in de statuten van de A.I.T. is aangenomen, te weten:

"Dat hoewel alle economische organisaties van het proletariaat in staat zijn om voor de economische reïndivisaties binnen de huidige maatschappij te strijden en ze te verwezenlijken, alleen de antiautoritaire revolutionaire arbeidersorganisaties de enige natuurlijke en werkelijke vorm zijn, die de herorganisatie van het sociale en economische leven op basis van het vrije communisme kunnen bewerkstelligen.

"Dat welke politieke partij dan ook nooit als de drijvende motor achter de economische herorganisering beschouwd kan worden, daar hun activiteiten er alleen op gericht zijn om de staatsmacht te veroveren;

"dat een van de belangrijkste doelen van de arbeidersbeweging nooit de verovering van de macht mag zijn, maar de afschaffing van alle overheersende en centralistische organisaties in het sociale leven, daar de onafhankelijkheid van de arbeidersbeweging de eerste voorwaarde is om de uiteindelijke doelen te bereiken;

"hiervan uitgaande beschouwt het congres zelfs de kleinste poging tot subordinatie van de syndicaten t.o.v. de politieke partijen, maakt niet uit welke partij, de arbeidersklasse zal doen afwijken van haar voornaamste doeleinden, en dat, als gevolg hiervan, alle coalitie tussen de economische organisaties van de arbeidersbeweging en de politieke partijen gevaarlijk en noodlottig is.

"Het Congres verwerpt desondanks de bedriegelijke definitie, die de aspiraties van de partijen tot de politieke macht op hetzelfde niveau plaatst als de ideologische groeperingen die als doel de sociale verandering hebben, en die dit buiten elk autoriteitsbeginsel om willen bereiken.

"Het 2e Congres van de A.I.T., geplaatst voor een situatie die vol gevaren is voor de mondiale arbeidersklasse, beschouwt het als een plicht van de revolutionaire syndicalisten om, vandaag energischer dan ooit tevoren, de hergroepering van de syndicalistische familie na te streven, zoals zij beschreven staat in de statuten van de A.I.T.; om aan geen enkele syndicalistische vergadering deel te nemen die gericht is op het neerslaan van de arbeidersbeweging om haar te veranderen in een prooi van de politieke partijen, welke partij het ook zij; en tenslotte om alle anti-etatistische en revolutionaire krachten in de A.I.T. te bundelen.

Het Congres protesteerde ook tegen de reactie in alle landen en eiste het recht op vrije meningsuiting, zowel individueel als in de pers, en deed een appél op de mondiale arbeidersbeweging om overal te strijden tegen fascisme en dictaturen.

Het Congres nam ook resoluties aan i.v.m. de praktische dagelijkse strijd, de toepassing van het plan van Dawes op Duitsland, de rol die de jonge syndicalisten moesten spelen, als ook resoluties aangaande de internationale actie van de A.I.T. en de verhoudingen van deze met de internationale federaties van de industrie.

Het Congres besloot met de oprichting van een Internationale Studiecommissie.

Het vermelden waard is een eindresolutie van het 3e Congres, dat gehouden werd in 1928 in Luik, welke luidt: "... Het proletariaat moet zich altijd herinneren dat haar vrijheid niet mogelijk

is als de huidige sociale structuur niet verdwijnt, en dat alleen als zij de productie- distributie en ruilmiddelen veroverd, zij het werkelijke socialisme kan bewerkstelligen, waarin het individu zich vrijelijk kan ontwikkelen".

Vijfentwintig landen waren vertegenwoordigd op het 4e congres, gehouden in Madrid in juni 1931. Het was een druk en belangrijk congres, het stelde de organisatievormen voor voor de Internationale Federaties van de Industrie vast en sprak zich uit tegen de nationalistische doctrines en tegen het fascisme.

Op het 5e Congres, gehouden in Parijs in de zomer van 1935, concentreerde de studie zich op de situatie die geschapen was door de victorie van het fascisme en de contrarevolutie in Latijns Amerika, Oostenrijk, Duitsland, Italië,

Portugal en andere landen. Deze bezorgdheid, de vaststelling van het groeiende gevaar dat zij vertegenwoordigde, en de aanname van de benodigde verdedigingsmiddelen, nam niet weg dat ook interne kwesties werden besproken, en dat er een paar veranderingen in de statuten plaatsvonden. Na het 6e Congres (Parijs 1938), moesten de activiteiten van de Internationale tijdelijk afnemen.

Het mondiale conflict dat door het nazifascisme in 1939 was veroorzaakt, brak de verhoudingen tussen het Internationale Secretariaat (in Zweden) en de respectievelijke secties.

Het 7e Congres werd pas in 1951 in Toulouse gehouden. Aanwezig waren de afgevaardigden van de Spaanse afdeling (vertegenwoordigers van de clandestiene organisaties binnen Spanje en die in ballingschap), de Bulgaarse afdeling (in ballingschap), Zweden, Engeland, Duitsland, Argentinië, Italië, Nederland, Noorwegen, Denemarken, Oostenrijk en Cuba. Een van de fundamentele resoluties die toen aangenomen werden, was die van de oprichting van internationale subsecretariaten - in geografische of linguïstische groepen -, de veroordeling van politieke en sociale vervolging. Ook de resolutie die alle arbeiders opriep tot een economische, politieke en morele boycot van de pro-Franco elementen in alle landen.

Wij citeren de volgende resoluties:

"Belangrijkste taak van de A.I.T. zal zijn het propageren van de A.I.T. in de internationale jongerengroeperingen, zodat de jeugd van alle landen zich voor de A.I.T. gaat interesseren, voor de doeleinden die ze nastreeft, en dat de jeugd een actief element binnen de A.I.T. zal worden, zonder een apart deel ervan te worden. Desondanks zullen de verschillende situaties en voorwaarden per land in acht worden genomen..."

"De A.I.T. geplaatst voor de twee tegenstrijdige

blokken die over de mondiale overheersing redetwisten en die de instandhouding beogen van het kapitalisme, de Staat, het imperialisme en het totalitarisme, zal met al haar krachten proberen een blok te vormen met al haar aanhangers en militante krachten, in samenwerking met de vrije mensen van de wereld die het eens zijn over de integrale strijd voor de menselijke vrijheden, dit in totale onafhankelijkheid en bewegingsvrijheid. Dit blok zal een internationaal Front van de vrijheid zijn, van niet haperende oppositie tegen oorlog, kapitalisme, stalinisme, clericalisme en elke vorm van totalitarisme!"

III

Het 7e Congres van de A.I.T. besloot: "Overwegende dat de S.I.A. een solidaire organisatie van internationaal karakter is die onafhankelijk is van welk politiek, religieus of filosofies karakter dan ook, een menselijke strijd voert, raadmen al de afdelingen van de A.I.T. in alle landen aan hun sympathie voor de Internationale Antifascistische Solidariteit te betonen, en dat ze de S.I.A. moeten helpen in hun solidaire en menselijke strijd, alsmede deelname van A.I.T. aanhangers aan de S.I.A.."

Het Congres besloot de veranderingen die op het vorige Congres in Parijs aangenomen waren m.b.t. de beginselverklaring, weg te laten, en besloot dat het tweede artikel van deze beginselverklaring tot de originele vorm zou terugkeren:

"Het revolutionaire syndicalisme, dat zich baseert op de klassenstrijd ~~van~~ de eenheid van alle arbeiders die binnen de economische en strijdorganisaties vechten voor de bevrijding van zowel het salaria als die van de staat. Het

uiteindelijke doel is de herorganisering van het sociale leven, gebaseerd op het vrije communisme dat gerealiseerd zal worden d.m.v. de revolutionaire actie van de arbeidersklasse. Overwegende dat alleen de economische organisaties van het proletariaat in staat zijn om dit doel te bereiken, richt het revolutionaire syndicalisme zich tot de arbeiders die in hun kwaliteit als producenten, scheppers van de sociale rijkdom, de aangewezenen zijn om het doel te bereiken, wars van van alle moderne arbeiders partijen. die het revolutionaire syndicalisme beschouwd als nutteloos in de strijd voor een economische herorganisatie van de maatschappij.

Het 4e punt van artikel 2 verklaart:

"Het revolutionaire syndicalisme is tegengesteld aan alle organisatorische groeperingen die zich richten op het centralisme van de staat en de autoriteit beogen, zodat deze instellingen kunnen doorgaan met het bestrijden van de onafhankelijkheid en het initiatief van de individuele geest. En in het 8e punt van het geciteerde artikel staat: "Het revolutionaire syndicalisme verklaart zich solidair met de directe actie en steunt alle strijd die overeenstemt met de doeleinden van de revolutionairen." En herhaalt wordt in het 4e artikel dat een van de doeleinden is: "het organiseren en steunen van de revolutionaire actie in alle landen, die gericht is op de definitieve vernietiging van de politieke en economische regimes en voor de oprichting van het Vrije Communisme strijdt.

In juli 1953, in Puteaux (Frankrijk) werd het 8e Internationale Congres gehouden, in de aanwezigheid van 19 afgevaardigden, waarvan 5 in de kwaliteit van waarnemer. Dit Congres zette een punt achter het in de A.I.T. gestelde probleem m.b.t. de Spaanse C.N.T. gedurende de burgeroorlog en de revolutie van dat land. Het Congres erkende dat deze collaboratie van tijdelijke aard overwonnen

was door de akkoorden van deze afdeling op het Congres van 1945 in Parijs. De Spaanse C.N.T. ratificeerde toen de akkoorden aangaande beginselen en tactieken die haar eigen waren, aangenomen in Zaragoza in 1936.

Voor een betere informatie over het werk van het 8e Congres, leggen wij hier enkele van haar resoluties neer.

"De A.I.T. zal de militante penetratie in de arbeidersbewegingen stimuleren in alle landen waar de revolutionaire syndicalistische beweging nog weinig ontwikkeld is, en complementair hiermee zal de A.I.T. haar propaganda en planningdocumenten over de sociale en economische problemen die de arbeiders van de hele wereld bezig houden, toevoegen aan de organisaties van alle landen, om zo mee te werken aan de uitbreiding van de revolutionaire beginselen en activiteiten die die organisaties beogen.

Van groot belang was de resolutie m.b.t. de oorlogsdreiging, na de herhaling van de resolutie over de twee imperialistische blokken, die aangenomen werd door het Congres:

"Geplaatst voor het blok, niet alleen die van de imperialistische belangen, maar ook die van verschillende levensopvattingen van beide blokken, - uitbuiting van de ene mens door de andere in het individualistische kapitalisme, en uitbuiting van de mens door de staat in het bolschevistische regime - stellen de A.I.T. en de arbeiders hier een levensopvatting tegenover die uitgaat van de opheffing en afschaffing van de staat en het kapitalisme in welke vorm dan ook. De A.I.T. constateert dat het beginsel waarop het leven in de kapitalistische wereld steunt - sociale situatie van de arbeider, economische concentratie van het kapitalisme, tegenstellingen eigen aan het kapitalistische systeem, het bestaan zelf van de staat een latent oorlogsgevaar betekent. Om deze reden vindt de A.I.T. dat alleen een structurele verandering in de sociale orde

een duurzame en constante vrede kan verzekeren. Over de valse pacifistische campagnes die over de hele wereld worden ontketend door de twee rivaliserende imperialistische mogendheden - maakt niet uit of het het bolschevistische totalitarisme is of het economische en politieke noord-amerikaanse kapitalisme -, verklaard de A.I.T. dat deze campagnes geen ander doel dienen dan de oorlogs voorbereidingen te verdoezelen waarmee de twee mogendheden zich bezig houden, en dat de mogelijkheid van een vrede die aan een ronde tafel bereikt wordt, niets anders betekent aan het vriendschappelijk verdelen van de zwakke landen en volkeren, overneerst door of het russische of het Amerikaanse imperialisme.

Daarom wil het 8e Congres van de A.I.T. de werkelijke doeleinden van deze vredespropaganda ontmaskeren en stelt zij de arbeiders van alle landen voor hun strijd tegen beide imperialistische grootmachten te verheffen, d.m.v. revolutionair actief verzet tegen de oorlogsdreiging. De A.I.T. zal impuls geven aan de acties voor vrijheid, overal op de wereld, pogend de voornood van deze strijd te zijn, zonder ooit een instrument te worden van belangen die tegen de belangen van de mondiale klassenstrijd en de menselijkheid over het algemeen indruisen."

Van fundamenteel belang en permanente actualiteit was de resolutie over de totalitaire landen: "Geplaatst voor de situatie van de landen die overheerst zijn door verschillende imperialistische machten, die het slachtoffer zijn van de meest intense menselijke uitbuiting en voor de oloedige onderdrukking van de massa's die voor hun bevrijding strijden, zegt de A.I.T. moed toe aan de geketende volkeren in hun strijd voor de vrijheid, propageert zij de actieve strijd van alle elementen van verzet die zich tegen de dictatoriale regimes keren, en raait zij de nationale en militante afdelingen en de revolutionaire

re arbeiders aan, dat zij in deze bevrijdingsstrijd niet de onafhankelijkheid van de beweging en naar doeleinden na de periode van bevrijdingsstrijd riskeren. In het geval van volkeren van dezelfde regio of continent, overheerst door een

dictatuur van welke aard dan ook, of door een bepaald imperialisme, zoals gebeurt in bepaalde regio's van Azië, Afrika, Oost-Europa en Latijns-Amerika, beveelt de A.I.T. de uitbreiding en coördinatie van deze bevrijdingsstrijd tot gehele regio of continent aan. De A.I.T. strijdt tegen

net kapitalisme en de uitbuiting van het proletariaat op internationale schaal. Zij steunt alle acties van de arbeidende massa's in de wereld in de strijd tegen die uitbuiting en tegen elke vorm van privileges of monopolies, en voor de fundamentele verandering van de structuur van het sociale en economische systeem. Maar in de totalitaire landen, zoals Portugal, Rusland, Spanje, Bulgarije en andere landen overheerst door het stalinisme, zijn de arbeiders berooft van de mogelijkheid tot vrije organisatie en zijn ze blootgesteld aan terreur, een onderdrukking en een uitbuiting die totaal verschillen van de voornoemde. Zij dragen het gevaar van een heel moeilijk en hard bestaan, en moeten een strijd strijden die hun krachten te boven gaat, die harde fysieke en materiële offers vraagt. Om deze reden stelt de A.I.T. het zich als speciale taak om protestacties en solidariteitsacties te organiseren op internationale schaal, om de strijd van deze volkeren voor hun vrijheid zoveel mogelijk te ondersteunen. Daarom zal de A.I.T. proberen haar directe verhoudingen met de verzetsbewegingen in deze totalitaire landen te consolideren en uit te breiden, om op de hoogte te blijven van de situatie van de militante en revolutionaire syndicalisten, om ze zodoende een betere steun te kunnen bieden. Wat betreft de dictaturen die uit naam van een zogenaamd nationalisme elke vrijheidsuiting de mond snoeren en die de arbeidersbeweging onderdrukken, zoals gebeurt in de landen van Latijns-Amerika, zoals Argentinië, Colombia, Peru, Nicaragua, Venezuela en andere landen, beveelt de A.I.T. de gecoördineerde strijd van alle arbeiders van het Amerikaanse continent aan, in solidariteit met andere volkeren die aan dit type van dictatuur onderhevig zijn en die voor de herstelling van hun minimale vrijheden en rechten strijden: vrije syndicalistische organisatie, vrijheid om te vergaderen, recht van staking, enz.

Wat betreft het speciale geval van het Spaanse volk, slachtoffer van de fascistische onderdrukking van generaal Franco, gezien de onverschilligheid niet alleen van de totalitaire maar ook van de democratische regeringen, en gezien het feit dat de arbeiders van de wereld alleen solidaire hulp en platonische verklaringen van morele sympathie hebben verklaart, terwijl wat het Spaanse volk nodig heeft, concrete en effectieve actie is, welke het heroïsche spaanse proletariaat ook verdiend met haar duizenden militante arbeiders van de syndicalistische beweging die gevangenen zitten of vermoord zijn, besluit het 8e Congres van de A.I.T. tot het invoeren van de plicht van alle syndicalistische organisaties om het spaanse volk te steunen met alle middelen die zij tot hun beschikking hebben: algemene staking, boycot's enz., om zich zodoende solidair te verklaren met de inspanning van het spaanse volk om zich van de bloedige en fascistische dictatuur van Franco te bevrijden. Zolang het Spaanse volk geketend blijft, en het bloed van haar zonen rijkelijk blijft vloeien (en de dochters dan? typ.) is niet alleen dit volk maar ook de hele wereld en haar beschaving in gevaar.

HOOFDSTUK 5

Aan het 9e Congres (Marseille 1956) deden de afdelingen van Zweden, Denemarken, Frankrijk, Noorwegen, Spanje, Uruguay, Argentinië, Italië, Bulgarije, Chili, Nederland en Engeland mee. Op dat Congres werden fundamentele verschillen duidelijk, die zouden leiden tot afscheiding van de zweedse en de nederlandse afdeling een paar jaar later. Deze wilden een aanpassing van de beginselen en tactieken van de A.I.T. aan de speciale situaties van de verschillende landen, om de directe actie te veranderen door aangepaste tactieken.

Nadat dit fundamentele aspect door verschillende afdelingen bediscussieerd was, en niet aangenomen werd omdat het een totale verandering van de revolutionaire lijn zou betekenen, herbevestigde het Congres de beginselen en tactieken van de A.I.T., tegen de wil van de twee hierboven genoemde afdelingen.

Maar hetzelfde probleem deed zich voor op het 10e Congres dat 2 jaar later gehouden werd, toen de speciale positie van de zweedse afdeling ter sprake kwam. Deze afdeling had zich door de afwijzing van de beginselen en tactieken van de Internationale afgezonderd van de A.I.T.. Om herhaling van dit probleem te voorkomen, alsmede het tijdverlies dat de discussies over wat inherent aan het wezen van de A.I.T. was, voegde het Congres een extra statuut aan de beginselen toe, welke verklaarde dat "alleen die groepen die als doeleind het vrije (anarchistische) communisme en federalisme hebben, deel kunnen uitmaken van de A.I.T."

Onder andere activiteiten, gerelateerd aan de toekomst van de propaganda van de A.I.T., werd een resolutie aangenomen die verklaarde: "Het is noodzakelijk om in contact te treden met de kamerad-

en in landen waar geen afdeling van de A.I.T. aanwezig is, met het doel om d.m.v. deze kameraden een objectieve propaganda te voeren. Wij geloven dat in het geval dat er geen mogelijkheid bestaat dat de autochtone kameraden van een bepaald land zich op zichzelf kunnen ontwikkelen, net de taak van de kameraden van aangrenzende landen is om zich met het propagandistische aspect te belastigen."

Men kwam tot de aanname van een resolutie aangaande de het creëren van groepen genoemd "Vrienden van de A.I.T." daar waar de aanwezigheid van kleine militante groeperingen de realisatie van de propagandadoeleinden zoals vastgesteld in het Congres waar kunnen maken.

Vanaf 1961 zijn er 3 Congressen gehouden. Van het 12e Congres reproduceren wij een belangrijke resolutie die de discussies over de evolutie van het kapitalisme en de staat, en de ideologische positie van de A.I.T. in het kort verklaart.

"Het is duidelijk dat de mens een gigantische sprong gemaakt heeft om van de duisternis tot het licht van de menselijke rede te komen; maar het is niet minder duidelijk dat hetgeen hierdoor bereikt is, het noodzakelijk maakt om nieuwe etappes van economische en sociale vooruitgang te ontdekken, als wij ons van de onwetendheid, de ellende en de slavernij willen bevrijden. Onze revolutionaire syndicalistische conceptie blijft niet bestaan en heeft geen geprefabriceerd doel; en omdat wij fervente voorstanders zijn van de revolutie waarvan wij de voorhoede zijn, zoeken wij naar nieuwe samenlevingsvormen die de bevrijding van de arbeidersklasse mogelijk maken en verzekeren. Er zijn 3 beginselen aangaande het sociale leven: de verdediging en groei van de economisch-sociale belangen van

het individu, de plicht om zijn samenlevingsverband te ordenen en administreren, en de strijd om zich te verzekeren van het -op een waardige manier- kunnen genieten van zijn vrijheid.

Men produceert en creëert dingen om het bestaan van de mens te verbeteren en mooier te maken. Het winst- of voordeel principe dat ten koste gaat van de vrijheid, is een aanslag op de biologische principes. Het beginsel van de gecreëerde belangen, de overheersing van een klasse t.o.v. anderen, schept slavernij. Vandaar dat de revolutionaire- en arbeiders krachten op elk moment strijden voor nieuwe economisch-sociale structuren op een manier die, zonder iemand te onderdrukken, alle menselijke aspiraties verenigen. Tussen de rivaliserende economische en politieke belangen van een bepaalde geprivilegeerde kaste en de sociale aspiraties van het volk wordt een constante strijd geproduceerd die niet zal verdwijnen zolang er uitbuiters en uitgebuiten bestaan. Deze twee krachten staan tegenover elkaar zonder de minste mogelijkheid tot verzoening.

"De productie moet met zo min mogelijk inspanning tot stand komen, logisch gedacht en gepland, op basis van ervaring. Het is geen kwestie van kennis of rijkdom vergaren; kwestie is het definitief verzekeren van de klassenloze maatschappij. Maar om deze klassenloze maatschappij waar te maken, is het noodzakelijk dat alle producenten, alle arbeiders een krachtige en bewuste persoonlijkheid ontwikkelen, dat ze solidair en broederlijk zijn. Het is onvermijdelijk om tot deze conclusie te komen. De georganiseerde arbeiders moeten beginnen met het sociale leven te oriënteren naar nieuwe wegen. De grote revolutie in het populaire leven stelt noodzakelijke veranderingen in het politieke stelsel als voorwaarde.

Het revolutionaire syndicalisme wil de wetenschap en de techniek ten goede van elk mens doen

komen, zonder privileges of hiërarchie, omdat zij ervan overtuigd is dat de goederen met gelijkheid moeten worden beheerd en gebruikt. Dit is de enige manier om sociale verschillen af te schaffen, de ongelijkheid en de politieke dwang.

De strijd voor het internationalisme is voor ons één van de meest belangrijke doeleinden. Het nationalisme van welke kleur of strekking dan ook, is een element van achteruitgang. De nationaliteit is gezien uit het federalistische standpunt, een etnische of geografische soort, en niet een Staat. De producerende mens moet weten dat de strijdtaktiek een rationeel georganiseerde sociale orde en arbeid nastreeft. Dit moet trouwens de hele wereld weten. De kapitalistische en etatistische beschaving heeft gefaald. Deze is ongeschikt t.o.v. het organiseren van menselijke zaken, omdat de economische, morele en culturele vooruitgang niet zij aan zij gaan, sterker nog, zij verwijderen zich elke dag meer van elkaar. Aan de andere kant komen er met de nieuwe hiërarchie ook nieuwe privileges op. Het huidige klassen- en onderdrukkingssysteem, baseert zijn werking op de ongelijkheid en het egoïsme van de mensen en van de Staten, die zelfs dezelfde religie en ideologie verdedigen. Hieruit resulteert de overheersing en onderdrukking van de mens, en geldt het recht van de sterkste.

Het economisch determinisme heeft niet de vruchten afgeworpen die haar voorstanders beoogden. De enge materialistische conceptie van de geschiedenis, geformuleerd door het marxisme, heeft zich ongeschikt getoond, net zoals een kapitalistische orde, want terwijl ze de macht van sommige klassen vermindert, schept zij andere die niet minder gevaarlijk zijn. Desondanks heeft de technische revolutie aangetoond hoe machtig de coherente kracht van de arbeiders kan zijn als zij fundamentele veranderingen nastreven. De voorde-

len van de automatisering zijn duidelijk: er wordt niet zoveel menselijke energie verspild met dezelfde resultaten. Maar het is noodzakelijk dat de arbeidersklasse zich de oriëntatie en de sociale toepassing eigen maakt, opdat de triomf van de wetenschap niet aan hun controle ontsnapt, of de gekozen weg blokkeert. De decadente kapitalistische orde verdwijnt en met haar de geprivilegeerde klassen. Het verval van het kolonialisme is een feit. De volkeren vechten tegen externe onderdrukking om daarna tegen de interne onderdrukking te strijden. Want de strijd is er altijd één tegen de onderdrukking, waar ze ook plaatsvindt. Er wordt gewerkt aan een totale verandering op de gehele aarde.

Azië en Afrika melden zich als volkeren die hun eigen etnische, economische en politieke aard hebben. Het kolonialisme, één van de voornaamste steunpilaren van het kapitalisme, is aan het verdwijnen. Tegelijkertijd kan de marxistische theorie zich ook niet langer verdedigen. Het is waar dat het staatssocialisme, toen zij de meest repressieve machinerie van de geschiedenis creëerde, de komst van het socialisme voor meer dan een halve eeuw tegengehouden heeft. De probeersels van het staatssocialisme hebben niets anders gebracht dan bureaucratie, monopolievorming en technocratie, zaken die alleen maar onheil kunnen brengen, en die de veroveringen van de arbeiders van de politieke macht te niet doen.

Het vrije socialisme en het anarchistische communisme, dat als vlag de verzoenende synthese van de menselijkheid zonder klassen aanneemt, wordt alweer de hoop van de arbeiders die onder het juk gaan van oude en nieuwe dictaturen, de laatste toevlucht, weg van het kapitalisme. We moeten de illusie verwerpen die ervan uitgaat dat het kapitalistische staatssysteem en het staatssocialistische systeem van het ene moment

op het andere kunnen verdwijnen. Er moeten nog grote veranderingen in de menselijke verhoudingen plaatsvinden, ook in de mentaliteit van de mensen, de bewustwording van de massa's, zelfs in de actieve minderheden die consequent handelen volgens onze theorieën en beginselen. Grote

veranderingen per revolutionaire- en evolutio-
naire fase moeten plaatsvinden, grote structuur-
innovaties daar waar de genoemde systemen over-
heersen; er moeten grote politieke en sociale
stuiptrekkingen plaatsvinden om tot een radicale
verandering van de maatschappij te komen; om de
afschaffing van het loontrekken, de ongelijkheid,
de klassenmaatschappij, de huidige regimes of
regeringsstructuren te bereiken. Alleen dan kan,
met alle voordelen van de beschaving en haar
vooruitgang, met de breedte en vermenigvuldig-
ing van de experimentele aspecten die tot onze
filosofie behoren, onze integrale conceptie van
de mens, onze visie op de toekomstige maatschap-
pij, gebaseerd op de vrije en solidaire federa-
listische vereniging, het vrije communisme of
anarchistisch socialisme triomferen.
Het is de pretentie van de kapitalistische en
de marxistische staat om de arbeiderssyndicaten

binnen het staatssysteem via directe of indirecte
wijze, of zelfs door de economische gemengde
raden, te integreren. Dit gevaar is welk de
A.I.T. en het revolutionaire syndicalisme moeten
voorkomen. Het gevaar van de automatisering
moeten we ook duidelijk voor ogen hebben.
De automatisering, als technische vooruitgang
toegepast op de productie, als zijnde de verlich-
ting van de menselijke inspanning en wetenschap-
pelijke vooruitgang, veroordelen wij niet. Wij
moeten haar dan begroeten als bevrijdingsfactor.
Maar als zij gebruikt wordt voor het voortduren
van het staats- en privé kapitalisme creëert het
belangrijke bezwaren, zoals de vermindering van
benodigde ongeschoolde arbeidskracht, de vorming
van technische kaders met de mentaliteit van
dirigenten en een syndicalisme sui generis.
Het veroorzaakt dan bovendien de concentratie
van geprivilegieerde industriën die de huidige ka-
pitalistische structuur gehoorzamen, kunstmatig
in vele aspecten, daar zij zich richt op het be-
ginsel van de winst, en niet naar de moraal van
de menselijke behoeften en het welzijn van de
mensen; zo wordt de werkloosheid in de hand ge-
werkt. Een gevaarlijk wapen van de automatisering
is het concureren met zwakke industriën en het
hieruit vloeiend benadelen van de onontwikkelde
landen, wier technische inferioriteit groot is;
deze benadeling zal hard aankomen bij de arbei-
ders en boeren die van deze industriën afhanke-
lijk zijn.
De A.I.T. zal ook de vermindering van arbeidsuren
verdedigen, totdat de werkdag gereduceerd is
tot 5 uren als maximum, met lonen die overeenko-
men met levensbehoeften en met sociale verzekering-
-en die totaal gedekt worden door de onderneming-
en. Wat betreft de landen van de 3e wereld, is
het probleem zeer complex. Men moet de geografis-
che ligging, de mentaliteit en verschillen in
uitbuitende klassen en kasten in beschouwing nemen,

die de immense meerderheid van mensen elke vorm van overleving ontnemen, erg weerloos bevindt door het gebrek aan industrialisatie, de schaarste aan werkgelegenheid, de gebrekkige culturele en sociale vorming, religieuze en nationalistische vooroordelen enz., zelfs de vele bijgelovigheden moeten niet al te licht genomen worden. Elke stap die wij in dit soort landen nemen, moet door onze propagandisten met kennis van de psychologie en gewoontes van deze landen genomen worden."

Van de resolutie van het laatste Congres, gehouden in 1967 (waar?), over de economie, citeren wij de conclusie, die bovendien de synthese van de A.I.T. en haar beginselen verklaart, zoals ook de rol die het revolutionaire syndicalisme daarin speelt:

"Het syndicalisme is niet het eindpunt van de klassenstrijd, maar het beginpunt om de sociale revolutie te bereiken die een eind zal maken aan de uitbuiting van de ene mens door de andere. Logischer wijze is het syndicalisme de bevrijdingsbeweging die het kapitalisme moet vervangen.

De syndicalisten moeten de bewegingen van de arbeidersstrijd zijn, maar tegelijkertijd moeten zij de producenten economisch opvoeden en instrueren opdat ze t.z.t. de vrije communistische maatschappij zelf ter hand kunnen nemen.

De arbeidersklasse moet van alle anti-kapitalistische verdedigingsmiddelen gebruik maken om de basis te leggen voor economische gelijkheid, zonder welke de politiek-sociale bevrijding onmogelijk is. Het revolutionaire syndicalisme wil geen hervormingen bereiken, daar zij er van overtuigd is dat dit alleen energie verspilling en zonde van de tijd is. De revolutie in de vorm van geleidelijke hervormingen is een mythe; het socialistische kapitalisme een schandalige leugen. Alleen een vrije, communistische economische organisatie kan de vrede waarborgen en het wel-

zijn van de volkeren verzekeren. De economische strijd wordt op alle fronten tegen het kapitalisme en de staat gevoerd. De bedriegelijke taak van de eenheid van de klassen moet plaats maken voor een nieuwe conceptie van het recht van een maatschappij op het vrij zijn van bazen of onderdrukkers. De breuk tussen uitbuiters en uitgebuiten is totaal. De klassenstrijd is het oerbeginnsel van het revolutionaire syndicalisme. Als gevolg hiervan moet het revolutionaire syndicalisme het brein zijn dat richting geeft aan de organisatie van de maatschappij. De mens moet haar inspanning waarderen om de basis van de menselijke maatschappij te willen leggen. Om onze doelen te bereiken, moet ons syndicalisme 3 essentiële deugden onderscheiden: solidariteit, wederzijdse hulp en de economische organisatie die tot een sociale verandering zal leiden. Het was een harde weg die door de Internationale vanaf het eerste Congres tot wat nu de A.I.T. is, is afgelegd. De dienaren van de onderdrukking in alle landen en een serie van omstandigheden, wier opsemming op deze plaats buiten het doel van dit hoofdstuk valt, hebben de effecten van de A.I.T. erg vermindert. Wij willen er nog op wijzen dat het integratieproces dat door het staatsapparaat ontwikkeld is, met behulp van de bureaucratische machine van de hervormingssyndicaten, d.m.v. het oprichten van para-etatistische organismen (intervenierend in het bestaan van de producenten organisaties), geleid heeft tot een hechte afhankelijkheid van de syndicalistische activiteiten m.b.t. de structurele context van het kapitalisme. De afdelingen van de A.I.T., die deze integratie en collaboratie vernam, verafschuwden, omdat ze de arbeidende massa's van de deeleinden van de arbeidersstrijd losmaken, meesten vechten tegen dit egoïstische proces van conformisme van de andere Internationales.

De huidige afdelingen en secties bestaan uit clandestiene of in ballingschap zijnde organisaties, zoals de Spaanse en de Bulgaarse, of uit minderheden van permanente actie van revolutionaire aard. De onderdrukking die uitgeoefend wordt op landen die door de Sowjet-Unie worden overheerst na de laatste oorlog, heeft andere afdelingen doen verdwijnen.

Het dagelijkse probleem van de afhankelijkheid die de huidige sociale wetgevingen creëren, zodat de arbeidersorganisaties met opstandige proletarische leiders moeten participeren met de vertegenwoordigers van het staatsautoritarisme, hebben sommige afdelingen tot conformisme gebracht, omdat zij de staat accepteren d.m.v. organismen die daartoe opgericht zijn, en zodoende deze afdelingen verwijderd van de Internationale en haar doeleinden.

=====

